

[Jes Schmidt.]

har vi i årevis været enige om denne situation, men vi er bare ikke kommet frem til en løsning. Selv om jeg ved, at princippet fremover vil være én præmie og én rente inden for det europæiske samarbejde, må jeg mene, at den ramte kreds bør have en særløsning. Disse mennesker må have den pension, som de selv har sparet op til, ellers må de i det mindste have deres penge tilbage med renter og rentes rente.

Det tredje, jeg vil nævne ganske kort, er bibliotekslovgivningen. Den gældende bibliotekslov gælder for hele landet, men den gælder faktisk ikke for det tyske mindretal. Den nye lovgivning, som vi har haft på bordet i flere måneder, og som vi håber kan blive vedtaget i den nye samling her, vil — det håber jeg da i hvert fald — også indbygge det tyske mindretals biblioteksvæsen i den almindelige bibliotekslovgivning, på samme måde som det tyske mindretals skolevæsen er en del af den almindelige friskolelovgivning. Det er kun rimeligt, at en lov for hele landet også gælder for det tyske mindretal.

For det fjerde: med stor bekymring har jeg i august måned taget en meddelelse ad notam om, at en sønderjysk kommune har vedtaget ikke at yde tilskud til områdets tyske børnehaver med den begrundelse, at der jo er plads til børnene i de lokale danske børnehaver. Dette betyder i sidste ende, at man kan slå bunden ud af alle mindretalenes institutioner syd og nord for grænsen. En sådan fremgangsmåde står efter min mening i modsætning ikke kun til den kulturelle selvbestemmelsesret, men også til den såkaldte Københavnserklæring, som man vedtog i denne sal i 1955 om mindretallets grundrettigheder. Mit håb er, at den nævnte afgørelse ændres, og at der her kun er tale om en enkelt fejltagelse.

Det femte er: Da vi behandlede indførelse af bloktilskudsordningen, var vi inde på i forbindelse med de private skoler, de frie folkeskoler, at der var anledning til en vis bekymring. Det samme sagde de frie folkeskolors fællesråd og de private gymnasiers forening. De udtalte deres frygt for, at den gode atmosfære mellem de private skoler og kommunerne kunne lide skade. Kort sagt, hidtil var privatskolerne en god forretning for kommunerne, de behøvede ikke betale for skolerne og for børnene og fik tilmed

lærernes skat. Nu derimod figurerer faktisk privatskoleudgifterne i de kommunale budgetter, og det har givet anledning til en hel del kummer. De private skoler har desværre fået ret i deres bekymring. Endnu inden ordningen er i gang, oplever vi, at nogle kommuner udvider deres sparebestræbelser til privatskolerne, til trods for at staten betaler gennem bloktilskuddene. I den forbindelse vil jeg gerne spørge — det må blive enten undervisningsministeren eller indenrigsministeren — om man ikke skønner, at det er nødvendigt at give kommunerne bedre information og vejledning med hensyn til privatskolerne. Usikkerheden over for dette problem har i mange kommuner i min landsdel, det ved jeg, været stor, og det skulle ikke gerne ske, at et fremragende godt forhold mellem kommune og privatskole skulle lide under misforstået eller manglende information. Det samme siger for resten de frie folkeskolors sammenslutning.

En vis bekymring har det vakt, at i det samme år, som der blev underskrevet en dansk-tysk kulturaftale, omgås man med planer om at afskaffe den obligatoriske tyskundervisning i folkeskolen. Jeg vil gerne sige, at jeg savner ikke en vis forståelse for den belastning, som eleverne kan blive udsat for, men jeg mener, at det især for grænselandet er betænkeligt at afskaffe det sprog, som, hvad angår det stigende samkvem hen over grænsen, er næsten uundværligt inden for turismen og også inden for handelsområdet.

Til slut to enkelte ting. Da jeg i sin tid rettede et spørgsmål til justitsministeren med hensyn til skævheden, der var opstået omkring dannelsen af den nye politikreds Gråsten-Åbenrå, mener jeg, at jeg i dag er forpligtet til at takke justitsministeren for, hvad der er sket siden da. Der er skabt grundlag for ordninger, så det, efter hvad jeg hører fra mange sider, nu ser ud til, at befolkningens tarv og ønsker fuldt ud kan varetages. Det er godt.

Desværre kan jeg ikke på samme måde, selv om jeg selvfølgelig gerne ville have gjort det, takke ministeren for offentlige arbejder. Det drejer sig om et andet spørgsmål, som jeg har berørt, og som er blevet alvorligere siden. Det er Alssundbroen, broen mellem den ø, hvor Danmarks anden-